

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 10123-08-20 פלוני נ' מדינת ישראל

בפני לפני כבוד השופטת זהר דולב להמן – יו"ר הוועדה

חברת וועדה – בת שבע זידמן – עו"ס

חברת וועדה – מימי גילויץ- חינוך

נציגת שב"ס – גב' מירב כהן בן מוחה

מזכירת ועדה – אביטל דהן

פלוני

המבקש

ע"י ב"כ עו"ד יונס אלגרנאוי

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד גיורא חזן

החלטה

- 1 בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: החוק), שקלה הוועדה
- 2 הסיכון הצפוי משחרורו של האסיר לשלום הציבור ולבטיחות המדינה, סיכויי שיקומו של האסיר
- 3 והתנהגותו בכלא. לשם כך הביאה הוועדה בחשבון, בין השאר, נתונים אלה:
1. האסיר מרצה מאסר ראשון למשך 24 חודשים בגין מספר עבירות ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות
- 5 מחמירות ומספר עבירות מעשה טרור של ניסיון הצתה. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן
- 6 בו הודה והורשע ולגזר הדין, במהלך חודש מאי 2018, התארגנו האסיר ואחרים ליידות בקבוקי
- 7 תבערה ואבנים לעבר הפילבוקס (עמדת שמירה מוגבהת במעבר שועפאט, במחנה הפליטים
- 8 שועפאט בירושלים) ולעבר כוחות הבטחון. במסגרת התארגנות זו החליטו חבריה על קוד מוסכם
- 9 בעזרתו יקראו זה לזה לצאת לפעולה "יאללה פי טלעה". במספר הזדמנויות שונות נהגו האסיר
- 10 ושותפיו לעבירות להתאסף בחצר בית הספר, כשהם מצוידים בבנזין, בקבוקי זכוכית
- 11 וסמרטוטים, הכינו בקבוקי תבערה, עטו על פניהם רעלות ויצאו לכיוון מחסום שועפאט. כך, בין
- 12 היתר, ביום 10.5.18, התאספו האסיר ושותפיו לעבירות בחצר בית הספר, אספו אבנים, עטו על
- 13 פניהם רעלות ויצאו למחסום. כשהגיעו כוחות הבטחון לרחוב, יידו האסיר ושותפיו לעבר כוחות
- 14 הבטחון מספר אבנים. כך גם ביום 18.5.18, בשעה 21:00 או בסמוך לכך, שבו ונפגשו חברי
- 15 הקבוצה סמוך לבית קפה בשכונת עלקס ויצאו, כשהם מצוידים בשקית ובה בקבוקי תבערה,
- 16 לכיוון המחסום. חברי הקבוצה יידו את בקבוקי התבערה לעבר הפילבוקס ולעבר הרחוב ממרחק
- 17 של כ-15 מטרים, וכשהגיעו כוחות הבטחון - יידו לעברם כל אחד כ-10 אבנים. מדובר בעבירות
- 18 שאין להקל ראש בחומרתן.

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 10123-08-20 פלוני נ' מדינת ישראל

1. התנהגות האסיר בכלא תקינה. אין לחובתו עבירות משמעת ואין לחובתו של האסיר חמ"ן שלילי.
2. על פי הפסיקה, התנהגות תקינה בכלא מהווה שיקול לגיטימי, אך לא מכריע [ראו והשוו עת"א 51625-12-18 מדינת ישראל נ' מנצור (31.12.18) - להלן : ענין מנצור] ולא די בהתנהגות ללא דופי כדי ללמד על זניחת הקו האידיאולוגי [ראו והשוו עת"א 41888-11-18 מדינת ישראל נ' צופי ואח' (27.11.18) - להלן : ענין צופי].
3. חוות דעת שב"כ בעניינו של האסיר מתייחסת לחומרת מעשיו ונרשם כי שב"כ מתנגד לשחרור המוקדם, על אף שאין מידע מתקופת מאסרו. מקובלת עלינו טענת ב"כ האסיר, כי חו"ד שב"כ היא כללית ולא מתייחסת באופן פרטני לאסיר ולמסוכנות הנשקפת ממנו - אולם נקבע בפסיקה כי על הועדה לתת משקל לחוות דעת שב"כ גם כשמדובר בחוות דעת כללית, שנרשמה מתוך תפיסה של מסוכנות פוטנציאלית ומבלי להתייחס לטעמים פרטניים רלבנטיים לאסיר שבפנינו. מדובר בחוות דעת המבוססת על שיקולים מקצועיים והערכת הסיכונים לביטחון המדינה והציבור, ועל כך יש להעניק לה משקל, אף אם לא מכריע [ראו והשוו ענין צופי ו-ענין מנצור]. זאת ועוד, הגם שחוות הדעת מתייחסת לנתונים שנאספו משטחי יהודה ושומרון ללא ירושלים, בית המשפט המחוזי בבאר-שבע קבע בעת"א 30452-01-21 מדינת ישראל נ' דארי (20.1.21) (להלן : ענין דארי), כי יש לתת משקל לחוות דעת שב"כ גם בענינם של תושבי מזרח ירושלים.
4. האסיר היה צעיר כבן 18 וחצי בעת ביצוע העבירות וכיום מדובר במי שהוא צעיר כבן 21 וחצי. צודק ב"כ המבקש כי יש לתת לעובדה זו משקל, אולם על פי ההלכה הפסוקה, גם כשמדובר בצעיר שזה לו מאסרו הראשון, בגין עבירה שביצע בהיותו קטין - חומרת העבירה מהווה ראייה לכאורה לסיכון שיש בשחרורו [ראו והשוו רע"ב 4612/16 פלוני נ' ועדת השחרורים (25.07.16), ענין צופי ו-ענין מנצור], קל וחומר כאשר שותפו של האסיר לכתב האישום היה קטין, צעיר מהאסיר בלמעלה מ-3 שנים. לצד זאת, מקובלת עלינו גם טענת ב"כ האסיר כי היה בגיר נוסף אשר נטל חלק בעבירות ואשר עונשו נגזר ל-27 חודשי מאסר בפועל.
5. כאן המקום להזכיר בנושא חומרת העבירה, כי אף כשמדובר ביידוי אבנים והשלכת בקבוקי תבערה, אשר נעשו מספר פעמים - לא ניתן לטעון שמדובר במעידה חד פעמית או במשובת נעורים. כשמדובר במי שהיה נחוש לפגוע בכוחות הביטחון ובשוטרים יותר מפעם אחת - אזי גם במקרה של יידוי אבנים והשלכת בקבוקי תבערה, נקודת המוצא היא שנשקפת מסוכנות [ראו והשוו ענין צופי ו-ענין מנצור]. בהקשר זה, יש מקום להביא גם מתוך קביעותיו של בית המשפט המחוזי בירושלים כי לא מדובר בפגיעה קלה בערכים החברתיים המוגנים, בין היתר משום שהקבוצה שהאסיר היה חלק ממנה, ביקשו לפגוע לא רק בפילבוקס אלא יידו אבנים לעבר כוחות הבטחון ויידו בקבוקי תבערה גם לעבר הרחוב, משום שיידוי בקבוקי תבערה נועד לגרום לתבערה, כאשר

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 10123-08-20 פלוני נ' מדינת ישראל

ידוע כי לא ניתן לשלוט על האש ולהבטיח שלא ייגרמו נזקים כבדים לגוף ולרכוש, כאשר מדובר בהתארגנות של מספר אנשים, אשר עושים שימוש במילות קוד וברעלות – מדובר בהתארגנות המבוצעת מתוך אידיאולוגיה "מדובר במעשים שנועדו להעביר מסר אידיאולוגי-לאומני אלים, להטיל מורא ולשבש את פעילותם של כוחות הבטחון" ולבסוף, כוחות הבטחון, אשר שומרים על הגוף, הרכוש והסדר הציבורי לא צריכים לשמש מטרה לאבנים או לבקבוקי תבערה. זאת ועוד, בגזר הדין נקבע כי האסיר "לא פעל באופן אינסנטיקטיבי או אקראי, אלא לאחר תכנון ממש מראש".

6. כידוע, על פי ההלכה, כשמדובר באסירים ביטחוניים, המבצעים עבירות על רקע אידיאולוגי - הנטל על האסיר להוכיח שהוא זנח קו אידיאולוגי זה, שכן שחרור מוקדם הוא לא זכות קנויה. בעניין זה אין לנו אלא להפנות לקביעות בית המשפט המחוזי בעניין דארי -

"כשמדובר בעבירות שהמניע להן הוא אידיאולוגי, הרי שכל עוד הנסיבות שנגדן כוונת המעשים שהונעו מהמניע האידיאולוגי מתקיימות, הסכנה להישנות מעשים דומים על אותו רקע שרירה וקיימת. במצב דברים זה, אסיר שביצע עבירה ממניע אידיאולוגי צריך לשכנע את הועדה שהוא זנח את התפיסה שהביאה אותו לביצוע המעשים.

המציאות בנוגע לסכסוך הישראלי פלסטיני בכלל ובפרט בירושלים וסביבותיה, לא השתנתה, והמתח הנובע מכך בעינו עומד. המשיב תושב ... במזרח ירושלים, והוא צפוי לשוב לאזור מגוריו לאחר שחרורו מהמאסר. לאותה סביבה, לאותם חברים, ולאותם תנאים שבמסגרתם הוא ביצע את העבירות נגד כוחות הביטחון הישראליים. הדאגה שמא הוא ישוב ויבצע עבירות דומות כחלק מההתנגדות לשלטון הישראלי ולכוחות הביטחון, אינה דאגת שווא".

7. מפי האסיר שמענו תחילה כי הוא מסתפק בדברי בא כוחו ולאחר מכן הוסיף שהוא מצטער על מעשיו. אף אם ניתן לראות בדברים מינוריים אלו חרטה על המעשים שביצע - כפי שנקבע ב-עת"א 30452-01-21 מדינת ישראל נ' דארי (20.1.21) "ההלכה קובעת כי לשם הוכחת שינוי אין די בהצהרות מילוליות של הנוגע בדבר, אלא יש להציג תמונה משכנעת ונתמכת במעשים של ממש לאורך זמן". עוד נפסק, כי "אין די באמירה בודדת שנעשית בפני ועדת השחרורים שכנותה ומניעיה אינם ברורים וידועים" כדי ללמד שהאסיר עבר שינוי אידיאולוגי ותפיסת עולמו לא מגלה עוינות או מסוכנות כלפי ביטחון המדינה [ראו והשוו עניין מנצור].

אשר על כן, לא הובאה בפנינו ראיה כלשהי המלמדת על זניחת הקו האידיאולוגי.

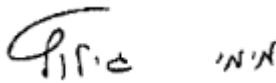
ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 10123-08-20 פלוני נ' מדינת ישראל

עולה מן המקובץ, כי האסיר לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע את ועדת השחרורים, בהתאם לסעיף
3 לחוק, כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו לא מסכן את שלום הציבור ומשכך האסיר לא ישוחרר
בשחרור מוקדם.

בהתאם לעמדת האסיר ובא כוחו - הועדה אוסרת פרסום שם האסיר בהחלטה.

ניתנה והודעה היום ג' אב תשפ"א, 12/07/2021 במעמד הנוכחים.

גב' מימי גילוי,
חברת וועדה

גב' בת שבע זידמן,
חברת וועדה

זהר דולב להמן,
שופטת

מירב כהן בן מוחה,
נציגת שב"ס